

Caro Iulioque vno

130

10. Decembris MDCCLX
Mingebemus S. P. D.

Iucundissime et hi similes libere tuae varia me voluptate affe-
cerunt, vel quod memoriam hominis mihi carissimi instaurarunt meo
in animo, vel quod me non effluisse tuo ex animo docuerunt.

Quamvis enim illae imagines, formandis benevolentiae ad virilem et sapi-
entiam animis, valde et agere, quae legendarum non puellarum tantum sed
mulieribus meis quoque ^{eadem} ~~de~~ ^{hanc} vel maxime mihi relictarum in sa-
ginem; iunct tamen, se magis quodammodo praesentem habere.

De his in me animo non dubitanti, tamen non potuit ^{non} gratissima esse
illis ipsius tam blanda significatio. Sperabam mihi fieri posse
et ad nostram salutem iuvandam adducere, quae de se forte tua tibi
discipula Prothemia retulit: sed mensurasti, cum plane quid ea
in se agatur, futurumque adeo sit, mihi non liquet. Quae tamen
natura. Est bene non potui dicere — nisi quod publicis e medio
est, a quo maxima rei bene gerendae impedimenta nascebantur.

Non ignoras a capite defluere mavor. Felix hoc certe nomen
huc conditio, quod nemo est, quin laudet quae agit, nemo qui im-
pediat. Reliqua forte paulatim te dabunt, forte exortetur tibi qu-
dam ex machina &c. Credo nunc te etiam ex proportionibus intelligere,
non absurde me dixisse, quod forte etiam te ex me audisti. Quam
humilis autem theologiae, sacrorum praeparatum liberarum et hysto-
riae studia, tamen semper a munere, quod sacrum ex cellentia qua
dam appellari solet, abhorruisse, tum propter alia quaedam,
tum vel maxime propter illas dispulationum &c. &c. &c. &c. &c.

Etiam in hoc mecum sentis, quod ophidule putas esse Labriactin
quae servari debuisse ad expedienda negotia, quibus interserere
beni nihil attinet, non minus quam ad denunciandos communione
illa damnatos omnes, qui relique locorum sunt, homines eruditi.

De libellis, in quibus vitæ clarorum hominum, et alia liberis,
ingeniis, doctrinæ, viribus profuturæ dicendi genere relictæ
relerant, vel itibus acrimo, proponantur, alim cogitant: sed q.

his cogitari, cum tunc in illud tempus, & forte incederet, reiecti,
ubi vigente adhuc animo, corpus senio fatigatum, vel excaecatum,
vel aurium usu deperitulum, agere vitam professionem prohiberet.

Sperabam enim futurum, sic affecto corpore, et in oīo ita necessario
illud negotium solatū inftar futurum, nec minus bene, quin melius
etiam, quam inter quotidianas herbas et veluti humiliter aliarum
negarum esse processurum: huius si ille velimus veluti conatus esset
et possumus, cum corpusculo hoc linere etiam seculo, forte receptum
in cuspide.

De alio quod in gratiam pueritiae conatus sum
operi, orbe picto, non ita pridem publice dixi in Societatis apud
lenenses Cabinae Actis T. I. et II. Verum etiam hic inserta adhuc
omnia, & ex γόνυ, νείατο. Quae, rei optime et animo
meo carissime, bene vale, et alacriter age quae agis, et fructus
perripe vixit et diligentiae vobis. Scrib. x. Ian. 1744
quem huius felicissimum et multiplicis felicitatis talis spior deus
praestet.

à Monsieur

Monsieur Miller, Recteur
du Collège
à

Helmslet